

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **JUDr. K. T.**, nar. xxx
dříve advokátka zapsaná v seznamu ČAK pod ev. č. xxx
sídlem Xxx, Xxx

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní třída 16, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 25. 2. 2022, sp. zn. K 42/2019, o druhém návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.
- II. Žalobkyni se ukládá zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí České republice – Městskému soudu v Praze soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, a to na účet soudu č. 3703-2928021/0710, VS: xxx.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 25. 2. 2022, sp. zn. K 42/2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 32 písm. c) vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované ze dne 3. 9. 2020, sp. zn. K 42/2019 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 32 odst. 3 písm. e) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o advokacii*“) uloženo kárné opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů a povinnost nahradit náklady kárného řízení.
2. Žalobkyně dále navrhla, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“). Soud návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku usnesením ze dne 7. 6. 2022, č. j. 3 Ad 6/2022 - 142 zamítl.
3. Žalobkyně podala dne 9. 6. 2022 druhý návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
4. V tomto návrhu uvedla, že není pravdivé tvrzení žalované, že ani po zahájení kárného řízení nezačala dodržovat pravidla stanovená stavovským předpisem pro oblast úschov. K tomu předložila svou žádost o přístupové údaje do elektronické knihy úschov ze dne 23. 5. 2019, sdělení přístupových údajů do elektronické knihy úschov ze dne 29. 5. 2019 a sedm emailů žalované o provedení záznamu do elektronické knihy úschov z období 3. 6. 2019 až 1. 2. 2022.
5. Dále uvedla, že již dne 28. 12. 2018, tedy před zahájením kárného řízení (dne 20. 3. 2019), žádala žalovanou o informaci ohledně vedení knihy úschov, avšak žalovaná se odpovědi vyhnula, a odkázala na dokumenty zaslané soudu k prvnímu návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

6. Dále uvedla, že platby z uložených prostředků klienta ve svůj prospěch prováděla se souhlasem klienta, a odkázala na dokumenty zaslané soudu k prvnímu návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.
7. Ohledně prokázání nenahraditelné újmy uvedla, že je zřejmé, že soud při rozhodování o prvním návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nevzal v úvahu její doplnění žaloby ze dne 3. 6. 2022, v jehož bodě 4 uvedla, že „(j)ak jsem uvedla již ve své žalobě ze dne 11.5.2022 byla má advokátní praxe žalovanou již jednou nezákonně paralyzována po dobu delší než tři roky. Nyní, kdy se mi jí konečně daří obnovovat, mi napadené rozhodnutí opět úpírá možnost výkonu advokátní praxe. Nevyhoví-li tedy soud mému návrhu na odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, budu vzhledem ke svému věku a přepokládané délce soudního řízení správného, definitivně zbavena možnosti vykonávat advokátní praxi. Výkon rozhodnutí pro mne má tedy účinky přímo fatální.“ Dále opakovaně uvedla, že pro přiznání odkladného účinku dle judikatury postačuje předpoklad tvrzené nenahraditelné újmy, nemusí jít o jednoznačný (konečný) závěr, že k újmě dojde.
8. Dále uvedla, že již v podání ze dne 29. 5. 2022 namítala, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jejího ústavního práva dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. K tomu odkázala na judikaturu Ústavního soudu ohledně posuzování odkladného účinku žalobě. Zdůraznila, že „vždy musí být obzvláště důsledně respektována maxima soudní ochrany základních práv, neboť v sázce je základní právo na svobodnou volbu povolání“, a že z hlediska náležitého odůvodnění usnesení o nepřiznání odkladného účinku je třeba, aby se soud neomezil toliko na konstatování nedostatečného splnění povinnosti tvrzení o hrozící újmě, aniž by se vypořádal s argumentací navrhovatele (IV. ÚS 1230/21). Tento lidskoprávní rozměr věci nelze podřadit pod rozměr ekonomický.
9. K újmě klientů uvedla, že již v podání ze dne 29. 5. 2022 podrobně rozebrala porušení práva na důvěrný vztah mezi advokátem a klientem a důvěry v mlčenlivost advokáta ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Podle žalobkyně je protiústavní, aby byli klienti nuceni podrobit se tomu, aby je zastupoval advokát, kterého neznají, a proto k němu nemohou mít důvěru.
10. Ke skrývání vlastních prostředků před exekutorem na účtech úschov klientů odkázala na svou argumentaci v kárném řízení, kde uvedla, že nebyla povinna exekutora o pohybech na účtech úschov informovat, neboť k tomu nebyla vyzvána. Sama skutečnost, že jsou proti ní i proti klientovi vedeny exekuce, nezakládá žádné porušení při úschově finančních prostředků. Dále vyjádřila svůj nesouhlas s konstatováním soudu, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že skrývala na účtech úschov své vlastní finance, v němž spatřuje nepřipustné předjímaní meritorního rozhodnutí.
11. Konečně uvedla, že již prokázala, že součástí výroku I rozhodnutí žalované je lež (neboť výplaty z účtu úschov na chod advokátní kanceláře neprováděla bez písemného souhlasu složitele), proto by soud neměl vycházet z presumpce správnosti napadeného rozhodnutí.
12. Žalobkyně nově doplnila svá tvrzení a důkazy ohledně svých klientů. Uvedla, že zastupuje 13 klientů, přičemž na dny 20. 6. 2022 a 17. 8. 2022 jsou nařízena jednání a v dalších věcech plyne lhůta na podání dovolání, resp. ústavní stížnosti. Dále uvedla, že někteří klienti trvají na tom, aby je zastupovala pouze ona, a zásadně odmítají jakéhokoli jiného advokáta, a to s ohledem na její zkušenosti, na vybudovanou důvěru, na věk klientů, či na to, že je zastupuje bezplatně či za minimální odměnu.
13. Závěrem uvedla, že svou advokátní praxi nevede pouze za účelem dosažení zisku, nýbrž její motivací je především právní ochrana osob, které to potřebují a nemají k tomu dostatek finančních prostředků.
14. V dalším podání ze dne 15. 6. 2022 žalobkyně uvedla, že vyjádření žalované k odkladnému účinku žaloby je zatíženo vědomou lží, když žalobkyni vytyká nedodržování ani základních pravidel nakládání s peněžními prostředky spočívající mimo jiné v absenci písemných smluv o úschově.

Žalobkyně totiž doložila tři smlouvy o advokátní úschově, všechny ze dne 15. 9. 2009, což je uvedeno i v prvostupňovém rozhodnutí žalované (bod 19). K vyjádření žalované k odkladnému účinku by soud nadto neměl vůbec přihlížet, neboť v něm není uvedena žádná osoba za žalovanou jednající. Podle § 33 odst. 5 s. ř. s. platí, že nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jedná za správní orgán jeho vedoucí, případně jiná osoba k tomu oprávněná podle vnitřních předpisů. Podle § 45 odst. 1 zákona o advokacii jedná jménem žalované její předseda. Podle žalobkyně je zjevné, že vyjádření nepodal ani předseda žalované, ani jím pověřená osoba.

15. Žalovaná ve vyjádření k druhému návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě navrhla odkladný účinek žalobě znovu nepřiznat. Druhý návrh je převážně polemikou s rozhodnutím o prvním návrhu. K novému tvrzení žalobkyně ohledně seznamu klientů a předvolání k jednání znovu odkázala na § 27 odst. 4 zákona o advokacii, podle něhož určí žalovaná po vyškrtnutí žalobkyně jiného advokáta jejím nástupcem. To platí i přesto, že tento postup žalobkyně odmítá respektovat a snaží se ho komplikovat, jak vyplývá z jejího přípisu ze dne 10. 6. 2022. Žalobkyně již nejméně dva týdny ví, že je vyškrtuta ze seznamu advokátů. Měla tak dostatek času, aby učinila potřebná opatření, v daném případě požádala soud o odročení jednání, neboť ztratila oprávnění k poskytování právních služeb. Taková žádost o odročení by nepochybně byla důvodná.
16. Soud opakovaný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě posoudil takto:
17. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
18. Zákon tedy pro přiznání odkladného účinku stanoví celkem tři předpoklady: výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu; tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tyto tři předpoklady je nutno naplnit kumulativně, tedy při nesplnění byť jen jednoho z nich nelze žalobě přiznat odkladný účinek.
19. Možnost přiznání odkladného účinku žalobě má charakter mimořádný, protože zde soud před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného správního rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné.
20. Soud neshledal návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě důvodným.
21. Tvrdit a osvědčit, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznáním odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu, neboť zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“.
22. Žalobkyně ve druhém návrhu na přiznání odkladného účinku zopakovala a zdůraznila, že v důsledku napadeného rozhodnutí nebude moci nadále vykonávat své povolání, což považuje za zásah do svého práva dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Zdůraznila zejména svůj věk (xx let), předchozí vyškrtnutí ze seznamu advokátů a předpoklad, že s ohledem na předpokládanou délku správního řízení může být zbavena možnosti vykonávat advokacii definitivně.
23. K tomu soud uvádí, že nejde o nové skutečnosti. Tyto argumenty uplatnila již ve svých předchozích podáních a soud je vzal v potaz. S ohledem na množství a obsáhlost podání žalobkyně soud rekapituloval toliko ty tvrzené skutečnosti, které považoval za stěžejní. Soud si je vědom věku žalobkyně i možné délky soudního řízení a nijak nezpochybňuje zásah do možnosti žalobkyně

svobodně si vybrat povolání. Již v prvním rozhodnutí o odkladném účinku soud konstatoval, že nezpochybně, že vyškrtnutí ze seznamu advokátů představuje pro žalobkyni újmu, neboť nebude moci nadále vykonávat své stávající povolání. Tuto újmu však nevyhodnotil jako nepoměrně vyšší oproti újmě, která by mohla vzniknout jiným osobám. Ani nyní nemá důvod posoudit věc odlišně. Věk žalobkyně (xx let) může být vnímán jako jistá překážka v započítání jiného povolání. Žalobkyně však již pobírá starobní důchod a nedoložila, že by potřebovala stávající či nové povolání k zabezpečení svých potřeb. Pokud jde o ztrátu příjmů z výkonu advokacie, žalobkyně nově uvedla, že svou advokátní praxi nevede pouze za účelem dosažení zisku, nýbrž její motivací je především právní ochrana osob, které to potřebují a nemají k tomu dostatek finančních prostředků. Žalobkyně ani v druhém návrhu na přiznání odkladného účinku nedoložila, že by dosahovala výkonem advokacie příjmů. Bezplatnou právní pomoc lze přitom poskytovat i mimo profesi advokáta.

24. Újmu žalobkyně je třeba i nadále poměřovat s újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám.
25. Zde soud opakovaně uvádí, že žalobkyně byla uznána vinnou za závažné kárné provinění, které podstatným způsobem dopadá na její důvěryhodnost a zprostředkovaně i na důvěryhodnost advokátního stavu.
26. Soud v prvním rozhodnutí o odkladném účinku ani nyní nepřihlédl k tvrzení žalované obsaženému v jejím vyjádření, kterým žalobkyni vytýká neuzavření smluv o advokátní úschově. Pokud jde o uzavření tří smluv o advokátní úschově dne 15. 9. 2009, v bodě 31 prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že „*kárný senát nezkoumal pravost těchto tří shodných smluv o advokátní úschově*“, a skutková věta rozhodnutí neuzavření smluv neobsahuje.
27. I bez tohoto aspektu lze však žalovanou shledané kárné provinění hodnotit jako závažné. Žalobkyně totiž opakovaně nenahlašovala platby přijaté na účet úschov do elektronické knihy úschov, neidentifikovala původ vložených peněz a důvod jejich vkladu, a prováděla platby z uložených prostředků klienta ve svůj prospěch. Soud se v rozhodnutí o odkladném účinku žalobě nemůže zabývat meritem sporu. Nemohl proto přezkoumat jednotlivé žalobní body, jimiž žalobkyně argumentuje i v návrhu na přiznání odkladného účinku.
28. Soudu proto nezbyvá než zopakovat, že přiznání odkladného účinku žaloby by se mohlo dotknout práv třetích osob, a to klientů žalobkyně, s jejichž finančními prostředky by mohla nadále disponovat, a dále věřitelů osob, jejichž finanční prostředky by mohla nadále přijímat do úschovy, aniž by je nahlašovala do elektronické knihy úschov. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobkyně neosvědčila nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám nedodržováním pravidel pro oblast úschov.
29. Žalobkyně soudu nově předložila seznam 13 svých klientů a uvedla, že někteří odmítají jakéhokoli jiného advokáta. Žalovaná k tomu uvedla, že žalobkyně odmítá respektovat postup podle § 27 odst. 4 zákona o advokacii, podle něhož má žalovaná určit klientům žalobkyně jiného advokáta, a snaží se ho komplikovat, což dokládá přípisem žalobkyně ze dne 10. 6. 2022. Z tohoto přípisu vyplývá, že žalobkyně na výzvu žalované týkající se vrácení průkazu a osvědčení a ustanovení náhradního advokáta odpověděla, že všichni její klienti „*striktně odmítli podrobit se zastoupení advokátem, kterého jim vnutí stavovská organizace advokátů, jež se neobtěžuje dodržovat ani elementární zásady, jimiž je podmíněna existence demokratického právního státu*“. Vrácení průkazu a osvědčení odmítla s tím, že ho do rozhodnutí soudu o jejím druhém návrhu na přiznání odkladného účinku považuje za předčasné. Dále uvedla, že je již od 27. 5. 2022 práce neschopná, neboť jí neomalenost odůvodnění rozhodnutí o vyškrtnutí ze seznamu advokátů nepřidala na zdravotní kondici, a není známo, kdy se tento její zdravotní stav změní.
30. K tomu soud uvádí, že nedostatek součinnosti žalobkyně s žalovanou ohledně vrácení průkazu a osvědčení a ustanovení náhradního advokáta klientům posiluje pochybnosti o tom, zda by žalobkyně při přiznání odkladného účinku přistupovala k výkonu advokátní profese poctivým,

čestným a slušným způsobem a důsledně chránila práva a oprávněné zájmy svých klientů. Ti si mohou sami či v součinnosti s žalobkyní zvolit jiného advokáta, případně využít určení advokáta žalovanou.

31. Pokud jde o pochybnosti žalobkyně ohledně osoby oprávněné za žalovanou jednat, soud uvádí, že mu všechna vyjádření žalované byla doručena z datové schránky žalované a není mu známa žádná skutečnost, z níž by bylo možné dovozovat pochybnosti o tom, zda v řízení za žalovanou jedná oprávněná osoba.
32. Konečně soud konstatuje, že přiznání odkladného účinku by nadto bylo též v rozporu s důležitým veřejným zájmem na řádném výkonu advokacie, který s ohledem na závažnost provinění v daném případě převyšuje individuální zájem žalobkyně na pokračování v činnosti advokátky.
33. S ohledem na výše uvedené soud i druhý návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku zamítl.
34. Ve vztahu ke II. výroku soud uvádí, že podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) vzniká poplatková povinnost za návrh na vydání předběžného opatření uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek. Judikatura přitom dovodila, že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012–32). Proto soud žalobkyni vyměřil i soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle položky 20 sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, přičemž splatnost poplatku stanovil podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích do tří dnů od právní moci usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Praha 24. 6. 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu